

הקדמה

תבהיר הבורא ויתעלה דגוזר שבראנו בצלמו ובדמותו הבנינה, והי' עולם נטע בתוכנו שהיה אדריך חפצנו להטיב עם וולתנו, לייחיד ולרבים בהוה ובעמייד בדמות הבורא כבימל, של מה שברא ויציר היה רצונו יתברך רק להטיב עם הנבראים, כן רצונו ית', שנחלה בדרכיו כאמור והלכת בדרכיו, היינו שנחלה אנחנו בתרוי יצורי, מגמתנו תמיד להقدس בחותינו הגופניים והרוחניים לטובות הרבים, כפי ערכנו, ולדעתנו כל עניין זה נכל במצות ה' של קדושים מהין דהנה. במדרש ויקרא פ"ד אמר על מקרא זה: יכול כמו תיל כי קדוש אני, קדושתי למעלה מקדושתכם, וביסוד מצוח זו של קדשה איתא בתוויכ: קדושים תהיו פרושים תהיו, והרמבי' ז' ויל בפירושו על התורה האריך לבאר עניין פרישות האמור במצוח זו שהוא להתרחק מן הנאות ותעוגות יתרים, אעפ"י שהם מעשים שאינן אסורים לנו, ובצירוף מביליט אוامر שאפשר לאדם להיות נבל ברשות התורה יע"ש בדבריו ה' ז' ועפ"ז לבארו דברי המורה אינם מובנים, איך שיר בעניין פרישות להתרחק להקב"ה שע"ז השמיינו הכתוב שלא כן רצונו ית', שהרי אומר יובל כמו תיל כי קדוש אני קדושתי למעלה מקדושתכם, וביוור קשה להבין מה שמסיק קדושתי למעלה מקדושתכם, דבמובן זה עליינו לתבון, דבאמת יש לדמיין בתקדשה שה' דורש מאננו לקדשו ית', אלא שקדשו יותר כולמת ומפקת, ואם נאמר דעיקר מובן הקדשה, שה' דורש מאננו במצוח זו של קדושים תהיו להתרחק מן המותרות, קדשה זו אינה מתחסת כלל לה' ית', לכן גלעדי, שבמצוח זו כלל כל יסוד ושורש במגמת תכילת היינ', שייהו כל עבדותנו ועמלנו חמוץ מוקדשים לנטות הכלל, שלא השתמש בשום מעשה ותונעה, הנה ותונען שלא יהיה בה איזה עניין לטובת וולתנו, וכמוון בכל הקדשות שהוא התיחסות למטרת נכבהה, והנה כשההדים מישר הליבכוטיו ושואף שתמיד יירדו דרכיו מוקדשים להכלל, או כל מה שעושה גם לעצמו להבראת גוףו ונפשו הוא מתחס ג'כ' אל מצוח קדשה, שע"ז יטיב גם לרבים, שבוטבו לעצמו הוא מטיב עם הרבים הצריכים לה, אבל אם הוא נהגה הנאה הנכרת בפועל בדרכי ההנאה של האדם, אבל ברגעו ושאייפת הרוח מתרחבת מצוח זו גם על כל מפעלו ומעשו של האדם גם בינו לבין המקומות, וביחס זה מתדמה עניין קדשה וזה היא נגד הקדשה, שבזה הוא מטיב לעצמו שבמעשה של הקב"ה בהבריאת כולה, וכן בכל רגע ורגע שהוא מלים את העולם, כל מעשייהם מוקדשים לטובות ולחלאו, כן רצונו ית', שהיו מעשינו תמיד מוקדשים לטובות הכלל ולא להנאה עצמאן.

אמנם אם יאמר האדם להכני את טבעו להגע למדה יתירה עד שלא יהיה בונשו שום מחשבה ושאייפה להטיב לעצמו, וכל שאפתו היו רק להטיב לאחרים, ובאופן כזו תהייה שאפתו להגע לקדושת הבורא ית', שרצו ית', בכל הביראה והנאה העולים רק להטיב לנבראים ולא לעצמו ית' כל וכל, שבהשכה ראשונה היה אפשר לומר שם יגיע אדם למודרגה זו יגיע לתכילת השלמות, וכך הוו לנו חז'ל במדושתנו של לאו, אין לנו להשתדל להדרות לקדשה הבורא ית', בגד זה, שקדושת הבורא למעלה מקדושתנו שקדשו ית' היא רק לנבראים ולא לעצמו ית', שלא בתוסף ולא יתרוף שם יתרון להבראה ע"י מעשייהם וופשתו, וכל רמו לנו לפרש את המקרא, "אהבת לרעך כמוך" בדרך שלילי מאי דעלך נמי תכיביד, קודמים, וגם רמו לנו בדורם את טובות עצמה ועוד יש מקום שביטוד בראית אדם נטע הבורא ית' ב/ה אבל בדרך חובי ראי לאדם להקדים את טובות עצמה ועוד יש מקום שביטוד בראית אדם נטע הבורא ית' ב/ה תשוקת אהבת עצמו בזיה גדולה מآل, שהרי אמרו חכמי האמת במדורת כל העבודה בזה"ל: רצה הא"ס ביה להיות מטיב הטהבה שלמה שלא יהיה אפילו בשות למקבלים, עכ"ל קל"ת פתתי חכמה פ"ד, וענין זה מבהיל שעד היבן מגיע כה אהבת עצמו שרצה אדם בקב' שלו יותר מקבין שיגען לו אף מיד הקב"ה אם היה מותת חתמו, מוה מבון שברת אהבת עצמן הוא רצואה בעניין הקב"ה רק צדיקים ילכו בה ופושעים ישלו בה, ולדעתנו הנה מלבד כל הדרעות והחטאיהם שהעולם מלא מהם לגליל מדה זו של אהבת עצמה הנה גם לנסיון העושר תצטרכו מודה זו להכשילו עד והתהום במ"ש פן אשבע וכחשתמי, שלרגלי גודל תשוקת האדם בקב' שלו, הנה אם חננו ה' בעושר ויהיה מאמין באמנות האמת שהבל של הקב"ה הרי הוא עני באמות, ומה שיש לו איינו שלו, אבל אם יכפר בה' אז הכל שלו והוא עשיר ממש לפני דעתה, ועכ' למלא תשוקתו לזכות בעשרה, הוא מתרגלי לכפר בה' והוא מלא תאוותו בשלמות, וכן אפשר להציג עניין זה גם בקנין העושר יותר גודל שהוא קני חכמה, למרגיש בה, שאם לא ישתדל האדם לפי ערך מעלו לעוני תורה להשיג חכמת היראה ואמנות הטהורה, או יש מקום להכשל ע"י התגברות מרדת אהבת עצמו, וכן שמדה זו גורמת לרעה על כל העוסקים בחכמתו היינון, שלעומת שהיה ראי שיתוטף מראת ע"י התרחבות ידיעם במעשה ה', ובאמור השם מספרים בכבוד ה', הנה הם גופלים וירודים למטה, שאם יאמינו שככמתם וקניהם לא להם הוא הרי או אבדו כל עשרם, ורק ע"י הכפירה יתשרו, כי כל מה שיתרונם בהם הכל לחם הוא, והוא יש להם להתגאות בקניהם, ועדי' יש לבאר האמור ישם משה בתמגנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו, היינו שאין לשמות במתנה

הקדמה

חלק האכיפה, רק אם הוא עבד נאמן שהושב שחייב אינו שלו ורק לדברו ואדרונו או שמה שלמה בקנין החקמה. ולולא זאת אפשר שמה שלמה בקנין החקמה שעי'ו ח'ו יובל להגע ליזי כפירה ח'ג ^{וונגה} אם בתקופה זו נטה ראייה רגשי אהבת עצמו ורגשי אהבתו הם כבירות זו להו אבל לפחות להשתדל לחumper בזות למצבאותו. הסגולה המאהדרת אותן אחורי כי שניהם דרוש ה' מאננו, וסגולת זו היא שיתברר ויתאמת אצל האנשים איכוון של ה"אני" שלו, כי בו ימדר מעלה כל האדם לפני מדרומו, ^{שאיש הגט והשפך כל} כל "אני" שלו מוצמצם ורק בחמורו וגופו, ^{למעלה ממנו מי שמרגש "}אני" שלו הוא מרכיב מגוף ונפש, ^{ולמעלה מהו מי שמכניס לה"} אני" שלו בניו בינו ומשתחוג, ^{האיש החולך עפי'} דרכו החרודת, ה"אני" שלו כולל את כל פס ישראל, שבאמת כל איש ישראל הוא רק כאבר מנוק האומה הישראלית. ^{ויעוד יש בה מעילות של איש השלם ראייה להשריש בנסחו להרגיש כל העולמות כולם הוא ה"אני" שלו, והוא עצמו רק כאבר קטן בתוך הבריאה כולה, ואז גם רגע אהבת עצמו פורר לו לאחוב את כל עם ישראל, ואת כל הבריאה כולה. ולדעתי מרומו עניין זה במאמריו של הלל ע"ה שהיה אומר אם אני לי מי לי, וכשהגוי לעצמי מה אני, היינו שרואו כל אדם להתאמץ לדאגה מיד בעד עצמו, אבל פס זה יתאמץ להבין שאני לעצמי מה אני, שאם יצטמצם את ה"אני" שלו בחוג צרי מראת עין, אז "אני" זה מה הוא הבל הוא וכאי נחשב. אבל אם תחיה הרגשות מאומתת, שכבותה גורלה גם מסמר היותר קטן הגדיל והוא ג"כ כאבר קטן בגוף הגדל הוה, או רם ונשא גם ערכו הוא, שכבותה גורלה כפי חלקו אם רק משמש כלום להחכמה, הוא דבר חשוב מאד, שהכל בינוי מפריטים ואין בכלל אלא מה שברטראן, וכן ראוי להתבונן על כל מנות שמים מפל שמים ומשמעני הארץ שם נמנונים לכל ישראל כולה, התחלקות להיחסים הוא רק בתור גבורות, ע"מ שיחלקם לנצרכים, לכל אחד חלקו הראיוי לו, וליטול לעצמו כפי חלקו הראיוי לו, ועפ"ז יובנו סגולת הצדקה שמעשרה את בעלייה, כמו שודשו חז'יל על הכתוב עשר תשער, עשר בשבי שתתעשר (תענית דף ט), שכמו שהחכמה על אוצרות הממלחה באוצר קטן, אם ישמר תפיקדו כראוי או יתמנה להיות גובר על אוצר גדור מוה, אף אם לא יצמין במעילות אחרות, ולהיפך, אם יתגלה חסרון בשמורה, לא יופיע לו כל מעילות שימצא בו, יירידתו למשרה קטנה מוה, כייב באזורי שמי הנחננים לאדם, אם מעשר כראוי ממלא תפקידו הגבורות שלו כראוי ליטול לעצמו כפי דרכי התורה, ומחלוקת למי שרואי כ"כ עפי' הוראת התורה, או יתשר ויתמנה לגבורות כל אוצר גדור מוה וכן הלאה למעלה, למען יתרקיים רצון העליון, בהבטחת הכלל ע"י שמירת האוצר, ובזה איש נאמן רוח עוצה רצך קומו יתברך.}

וכן אפשר להרגיש בעניין האמור בוגמי תענית דף ב'ו מעשה בורא, באיש קדוש נום איש גם זו שע"י שפעם אחת לא מלא חוכמו במצוות צדקה לפני הרגשות, גור על עצמו שישומו עגנו ויתגdemoidיו ידיו ויתקטו רגליו וכן נתקימה גוירותה, והוא כפי הדרך הנהוג אצל הרשים הגדולים שאם מרגיש בעצמו שלא מלא חובת שומרתו, הוא מכיש בקשה לפניו מושג מה שמרתו, כי נג' בעצמו איש קדוש זה אחורי שידע בעצמו שככל כהותינו אינם שלו והוא רק בוגר על זה, אכן אם רק קה לו משגה בשמיות תפיקד הגבורות שלו גור על כל אבריו להתפרק מעבודתם, ובן הוא בשפע טל שמים של קניינו החכמה, שרואו לכל איש שהוננו העליון יתי' איה יתרון חכמה, להשריש במושו שרש עמק, שקניון זה לא ניתן לו לעצמו רק להיות בוגר ע"ז חלק למי שרואי לו, ואם ישמר כראוי תפיקד זה ללמד למי שרואי ללמד או יתעללה למשרה גורלה מוה, ויתשר יותר ויהיה גובר על אוצר גדור מוה, ואלו ייש להסביר עניין זה מה שאמרו ומתלמידי יותר מבולם, שמלבד עניין הטעמי שבזה הנמה סגולות הצדקה והמעשר הרוחני מועיל לו להתעלות ולהתגדל, במונע בסגולות מושר כספים כנ"ל,

ולראשית ההכרשה לזה שיהיה ראיי לקניון תורה, הארכיה תורה תנאים מיוחדים, ותגאי הראשון הוא העמל והגיעה, כמו שדרשו חז'יל אם בחוקתי תלכו שתהי עמלים בתורה, ושאר עניינים הדרושים לקניון תורה, ואפשר לבאר עפ"ז עניין שבירת הלוות שלא ראייתי ביאור ענן זה, שבתקופה ראשונה וזה עניין סתום, היתכן שימושו רביינו ע"ה היה חושך שבשביל שעשו ישראל את העגל, ישארו בili תורה ח'ג, והיה ראיי לו להמתין מלמדים עד שיתקנו מעשיהם. אבל לא לשברים לנMRI וא"כ להתגמל לפני ה' לבקש להוות שניות והנה ח'יל קבלו שסגולת מיוותה הייתה בלהות הראשות, אמרינו בוגם עירובין דף ג'ז מא' זכריב הירוט על הלוות, אלמלא לא נשברו הלוות הראשונות לא נשתחווה תורה מישראל, היינו שהיתה סגולת בהם שams למד אדם פעם אחת, היה שמר בוכרנו לעולם, עניין זה הרגיש משרע'ה שפלו ע"ז להיות חילול הקודש נורא מה, שאפשר שיזדמן שייהי איש מושחת ומוגאל במעשים רעים, ביל' בכל חורי התורה, ולמד משה רבינו ע"ה ק'ו מלרבנן פשת שאמרה תורה וכל בן בכיר לא יוכל ביה, ולבן מצא משרע'ה שרואו שלותות אלה ישתבררו ולהשתדל לקבל להוות אחרים, היינו דלוותות הראשונות היו מעשה אלקים כמו גוף הכתב כמו שפטורש בתורה, והלוותות האחזרות היו מעשה ידי אדם כמו'ש פסל לך שני להוות אבנים, עניין הלוותות הוא דבר המעמיד ומקיים שלא יהיו אותיות פורות. באיר, וכיון שתו מעשה ה' היה עומדת לעוז, אבל השניות שהיינו מעשה אדם אינן מתקיימים רק בתנאים ובודדים. ותחלה קלמת התורה ע"י מרעה'ה הייתה דמות ואותה לכל בני ישראל מקבל התרבות, שכמו שאמר הקב"ה למרעה'ה פסל לך שני להוות אבנים, כי' הוא רמז לכל מקבלי התורה, שיכין כל איש שראאל להוות לעצמו, לכתוב עליהם דבר ה', וכי הכרשו בהבנת הלוותות, בן תחיה קיבלו מתחילה ובן גם אה'ו אם יתקלקו אצלם ולהוות, או לא תתקיים התורה, וע"ז לא יהיה מצוי כי' עניין פחד משרע'ה, שלפי פוך מועלם האדם ביראת ה', ובמודת, שהוות לוח לבבו לפני פרך וזה יגרנו לו מונע השמיים בין ההורת, ובמ' יטול אה'ב ממדרונו, לפי ערך זה חשבה המורה ממנה, כמו שאמרו חז'יל שכמה עניות